

strationen, uden at der senere er fremkommet nye formildende Omstændigheder, lægger et mildere Syn paa Forbrydelsen til Grund, fraraader han at imødekomme Andragendet om Benaadning. Men han slutter ganske vist efter saa at have omtalt, hvad de paagældende er dømt for o. s. v., med at sige, at en anden Ting vilde det være, om de efter deres Fængselsophold af Fængselsautoriteterne indstilles til Benaadning.

Og jeg mener, at nu er det Tidspunkt sikkert kommet, hvor det vil være let for den højtærede Forsvarsminister, dersom han ønsker det, at faa en Indstilling fra Fængselsautoriteterne om Benaadning for de dømte Soldater. Jeg tvivler ikke om, at de unge Mænd i Fængselet har opført sig paa en saadan Maade, at der ikke kan lægges dem noget til Last, og derfor let kan indstilles til Benaadning, saaledes at den højtærede Forsvarsminister faar Lejlighed til at benaade dem uden at gaa imod Regimentet eller Generalauditøren. For den ene Mands Vedkommende, som er dømt til 8 Maaneder, er den halve Tid nu omme, og det er ikke noget sjældent, at man, naar man finder, der er formildende Omstændigheder til Stede, eftergiver Straffen, naar den halve Tid er udløbet. Jeg vil indstændig anmode den højtærede Forsvarsminister om at foranledige, at Fængselsautoriteterne bliver spurgt, og at der saa hurtigt og i saa vid Udstrækning som muligt gives Benaadning for de unge Mænd, der nu hensidder i Forbedringshuset. Det vil sikkert ikke bevirke, at der bliver mindre Disciplin i Hæren. Man vil forstaa, at en Straf, der er fældet efter en, som det ærede Medlem Hr. Lundberg sagde, gammel og, jeg kan godt tilføje, barbarisk militær Straffelov, er af en saadan Beskaffenhed, at der nok kan være Grund til at vise Mildhed. Dersom jeg maa have Lov til at gøre en Henstilling til den højtærede Forsvarsminister, vil jeg bede ham saa hurtigt som muligt at forelægge Forslag til en Ændring af denne Straffelov, saa at vi kan faa en Straffelov for Krigsmagten af den Beskaffenhed, at de Domme, der fældes efter den, ikke kommer til at staa i et saa skrigende Modsetningsforhold til den almindelige Retsbevidsthed som de Domme, der fældes efter den nugældende Lov.

Det kan naturligvis siges, og det maa indrømmes, at de unge Mænd har forløbet sig og begaaet en Handling, som de skulde være for kloge til at begaa. Men man faar et andet Syn derpaa, naar man f. Eks.

læser den Betænkning, der nylig er afgivet af Kommissionen vedrørende Kadetskolen. Der findes der en Udtalelse, der ganske vist ikke er møntet paa en Kornet, men paa en saakaldt Kvarterchef; Kvartercheferne har det til fælles med Kornetter, at de er unge Mennesker, der har faaet en Myndighed, som mange af dem slet ikke kan taale at have, og som derfor har misbragt den paa en saadan Maade, at de, selv om vedkommende ikke kan sættes under Tiltale for sin Optræden, og selv om den menige ikke ved at klage kan være i Stand til at opnaa noget, dog kan virke irriterende og fremkalde den Slags Begivenheder, der her er Tale om. Om disse Kvarterchefer siger man, at Kvarterchefens umiddelbart nærværende Magt vejer mere end de fjerntstaaende Officerers, og at vedkommende derfor undslaa sig ved at klage. Saaledes gaar det i det hele taget mangfoldige Gange i det militære Liv. Selv om de menige føler sig forurettede, krymper de sig ved at klage. For det første vil de have meget vanskeligt ved at faa deres Ret, selv om de klager; og selv om dette virkelig sker, vil de mange Gange bagefter blive Genstand for en Behandling, der er værre end den, de har klaget over.

Det Punkt i den nævnte Betænkning, som jeg imidlertid her vil henlede Opmærksomheden paa, er en Udtalelse om, at Kommissionen er vidende om, at en Kadetchef har opfordret de unge Kadetter, der blev mishandlet af de ældre, til at slaa igen. Naar en Kadetchef, altsaa en Officer, kan give det Raad til unge Mennesker, at de skal slaa igen, og naar Kommissionen i Virkeligheden har antydnet noget lignende overfor de unge Kadetter, maa Kadetterne med Forundring høre paa saadanne Antydninger. Dersom man kender de militære Straffelove, vil man vide, hvad det vilde betyde for dem, hvis de fulgte den Anvisning, de fik af Kommissionen og Kadetchefen.

Paa den anden Side synes jeg, at man med nogen Grund kan sige, at selv om de paagældende dømte unge Mænd har begaaet en Handling, som de skulde være for fornuftige til at begaa, saa viser deres Adfærd dog mere Mandighed end det at bøje sig for de Ydmygelser, som det meddeles, at Kadetterne har fundet sig i uden at kny. Selv om de efter den militære Straffelov er dømt og dømt med Rette, saa bør der efter min Mening finde en Benaadning Sted, og jeg henstiller, som sagt, til den højtærede Forsvarsminister at gøre Skridt